

Ádám Tamás

Hegyi beszéd tüskés sorompókról

Két ember elindul, azonos irányban haladnak, lassan ballagnak, integetnek a kunyhójuk zszindelyét foltozókknak, a szárnyas ajtó előtt hajlángó patkoló kovácsnak, vasmacskával vödört kereső asszonynak, akit évek múlva magába szippant a mély kút. Az út menti keresztrefeszített Krisztusnak nem intenek. Egyre többen csatlakoznak, kövéredik a tömeg, választási ponthoz érnek, a széles kapu mellett döntenek, ami a semmibe visz. Az út végén fekete vasbeton, kárhozat.

Köztük hevülök én is, a lökdösődésben kabátomról leszakad egy csontgomb. Nehéz kijutni a présből, sodródok, megkapaszodom egy ragyás sziklában. Mégis a kisebb bejáratot választanám. *A szűk kapun át menjete be, mert széles a kapu és tágas az út, amely a pusztulásba vezet, és sokan vannak, akik bemennek rajta. S milyen szűk a kapu és szoros az út, amely az életre visz, és milyen kevesen vannak, akik megtalálják azt!* Én is nehezen találom, az elmulasztott lehetőségekben mindig élen jártam. Keskeny, meredek az út, gyökerestől dőlnek eléd akácok, tüskés sorompók. A turista jeleket elmosta az eső. Csak ezt választhatjuk, becsvágy s gazdagság háttérbe szorul.

Hogy Isten országába jussunk, önfegyelmet tanúsítunk, átvergődünk a léten, vállaljuk annak minden kockázatát. Így sem biztos, hogy fentről tisztán látjuk a lenti pusztulást, törnek a felhőknek támasztott létrák fukai, még a kiskaput választók sem biztos, hogy ideérnek.

Hegyi beszéd a tökéletességről

Hibáim száma végtelen, éveim végesek.
Szűkítem, ameddig lehet, hálapénzt, hálamosolyt
adok orvosnak, kedvesnek, szeretőnek, sekrestyésnek,
plébánosnak, hogy gyógyítsanak, fogyjanak
bűneim. Hálás csak Neked vagyok. Michelangelo
házában különös fény világít, szobrai velem
alszanak, festményei billegnek a falon, freskói
erőt adnak a folytatáshoz. Darabokra tört Piétáját
összeragasztom, majd magamat restaurálom.
A Sixtus-kápolna mennyezetéről most már
nem pereg a festék, változatlanok a színek.
Ő közel a tökéletességhez, én alig haladok.

Más irányt veszek, másképp közelítek az
elérhetetlenhez. *Ti azért legyetek tökéletesek,
miként a ti menyeyi Atyátok tökéletes!*
Teremtett világban élek, ahol senki nem
tökéletes, csak te vagy az, Uram. Áldása és
világossága lennék környezetemnek, de mindig
elvétem az irányt, azt sem érem el, ami közel
van, súrol, magába mégsem szippant. Kísérletezem.

Vallomást teszek a szétnyíló ég alatt, elmarad
a cselekedet, fonnyad a megszentelt élet, az
ülnökök apró betűi elmaszatólódnak. Önigazolásnak
sem elég. A ritkuló erdőben varjúeső szakad,
félelmem erősödik. Megoldhatatlan feladat elé
állítottál, Uram, két mondat között hadonászok
csak, felveszem, amit elszórtak, ami marad.